

TALOUS JA KANSALLINEN ITSENÄISYYS

Monet epäröivät EY-kysymyksen edessä ja pelkäävät, että kyllä-ääni merkitsisi Suomen itsemääräämävallan menettämistä. Tässä olettamuksessaan he ovat todennäköisesti oikeassa, mutta elävät valitettavasti menneessä maailmassa. Nykyajan maailmassa nimittäin, kuten moni yhteiskunnallisiin asioihin perehtynyt keskustelija onkin todennut, ”itsemääräämisvalta” on käsite, joka on menettänyt merkityksensä. Vain vanhoilliset romantikot pureutuvat, lähinnä tunnesyistä, kiinni tähän ilmiselvästi vanhentuneeseen käsitteeseen. Täydellinen suurenenisuus on nimittäin mahdottomuus. Siksi voimme yhtä hyvin unohtaa koko asian ja liittyä syntyvään eurooppalaiseen supervaltaan.

Hyväksyn argumentin, mutta olen silti sitä mieltä, että meidän ei pitäisi liittyä Euroopan unioniin. Jos tilanne nyt todella on se, että me joudumme taloudellisista syistä luopumaan maan itsemääräämävallasta, niin haluan tässä tuoda esiin paremman vaihtoehdon: *Meidän pitää liittyä Venäjään!*

Suomella oli jo aikaisem-

min rajoitettu itsemääräämisvalta – silloinen nimitys oli ”autonomia” – kuuluesaan Venäjään. Tiedämme, että se oli nopean taloudellisen nousun aikaa ja että moni kansalainen, taloudellisiin syihin vedoten, voimakkaasti vastusti itsenäisyshanketta. Pientä sortoa kyllä esiintyi: yritys ”yhtenäistää” Suomi Venäjän kulttuuripiirin kanssa pakollisen venäjän kielen opetuksen kautta, yritys pakottaa suomalaisia asevelvollisuuteen ja sen myötä mukaan yhteiseen armeijaan, vaatimukset yhteisestä valutasta. Myös lainsäätämispuolella esiintyi yhtenäistämisyrittämiä, vaikka Suomen suuriruhtinaskunta pääosin sai pitää ”subsidiariset” oikeutensa ja säätää omia lakejaan. Pieniä venäläisiä sotilasosastoja sijoitettiin Suomeen – rajan suojelemiseksi länteen sekä sisäisen järjestyksen ylläpitämistä varten. Suomalaisilla oli täysi oikeus vapaaseen liikkumiseen ja asumiseen koko imperiumissa, ja pieni ryhmä suomalaisia – mm. Mannerheim – loi sotilasuran suuressa ”yhteisöarmeijassa”. Vaikka muutama härrikkö ja

poliittinen fanaatikko joudui Venäjän vankiloihin, se oli kasvavan hyvinvoinnin, rauhan ja taloudellisen kasvun aikaa.

Syy siihen, että ehdotan liittymistä Venäjään, ei pohjaudu vanhoihin perinteisiin, vaan pelkästään talouteen. Venäjä muodostaa 150 miljoonan ihmisen jättimäisen markkina-alueen. Venäläisiltä puuttuu lähes täysin länsimainen teknologia ja taitotieto. Mikäli Suomi liittyisi Venäjään, meistä tulisi – vielä enemmän kuin 1800-luvulla – tämän jättiläismarkkina-alueen taloudellinen keskus. Suomalainen teollisuus saisi automaattisesti teknisen ja organisatorisen päävastuun Venäjän jälleenrakentamisesta. Suomen suurteollisuus saisi käyttöönsä Venäjän valtavat luonnonvarat; ei ainoastaan rajattomat metsät, vaan myös mineraalit, luonnonkaasun, öljyn jne. Suomalainen huipputeknologia – esim. Nokian taskupuhelintuotanto – saisi lähes yksinoikeuden modernin Venäjän infrastruktuurin rakentamisessa. Suomalaisilla pienyrityksillä olisi rajattomat kasvumahdollisuudet Venäjän markkinoilla. Maa-

talouden pulmat olisi kerralla ratkaistu.

Kaiken taloudellisen järjen mukaan meidän pitäisi siis liittyä Venäjään. Myös maantieteellisiä tosiasioita ja kulttuuria ajatellen se on järkevää. Maamme makaaivat rinta rinnan – eihän meillä edes ole kunnan rajaa muihin maihin, merten takana kun ovat. Maantiede, ilmasto ja historia ovat antaneet meille paljon yhteistä kansankulttuurin alalla.

Jos liittyisimme Venäjään, meistä tulisi niin rikkaita, että rahaa valuisi korvista ulos. Voisimme myös – niin kuin EY:n puoltajat Ruotsissa unelmoivat – vaikuttaa venäläisiin, opettaa heille oikean demokratian ja tasa-arvon merkityksen. Voisimme opettaa heille sosiaalista vastuuta ja auttaa heitä sukupuolten tasavertaisuuden kehittämisessä.

Niin, mutta venäläinen mafia, eikö se sitten uhkaa meitä? Onhan se mahdollista, mutta on kuitenkin syytä muistaa, että ”mafia” on italiaa. Oikea mafia, moderni, hyvin organisoitu ja laajalle levinnyt, elää EY:ssä murehilla, huumekaupoilla, kirstistysverkostoilla, prostituutiolla ja korruptiolla. Siihen verrattuna Venäjän mafia on lasten leikkiä.

Venäjään liittymisellä Suomen ikuiset sotilaalliset traumat olisi yhdellä iskulla lopetettu. Sen jälkeen hyökkäyksen vaaraa idästä ei enää olisi. EY:tä taas väite-

tään rauhanomaiseksi organisaatioksi, joka ei tavoittele sotilaallista valtaa.

Tulevaisuuden Venäjä-Suomessa meillä olisi kesähuiloita Mustanmeren – tai Tyynenmeren – rannalla. Söisimme venäläistä kaviaaria, hummereita ja ostereita, joisimme venäläisiä viinejä. Rikkaat venäläiset ostaisivat taas kesähuiloita Suomen rannikolta ja turismi lisääntyisi monella tavalla. Saisimme maailman parhaan jääkiekkjoukkueen.

Ymmärrän kyllä, että joku, kaikesta tästä huolimatta, ei oikein pidä ehdotuksestani. Historia on totuttanut meidät kohtelemaan Venäjää varovaisesti sekä varjelemaan kansallista itsemääräämisoikeuttamme venäläisen suurvallan painostusyrityksiä vastaan. Tämä tunneperäinen lukkiutuminen on kuitenkin aikansa elänyt. Venäjästä tulee kommunistinen yhtä vähän kuin Saksasta enää koskaan tulee natsivaltio. Mitä meillä kansainvälisinä ihmisinä voisi olla porvarillista Venäjää vastaan? Venäläiset eivät myöskään enää ole pakollisen yhteismallin ja standardisoimisen luoissa. Vaikka heidän poliittinen järjestelmänsä ei ehkä olekaan täysin samanlainen kuin meidän, täytyy meidän hyväksyä myös muiden tapa elää. Miten me voisimme tietää, että juuri meidän valtiojärjestelmämme on maailman paras?

Joka tapauksessa joudumme hyväksymään sen, että maailma on muuttunut. Pienen kansallisvaltion aika on lopullisesti ohi. Kansallisuusaate, sisu ja sauna eivät nykymaailmassa riitä taloudellisen kehityksen voimavaroiksi. Moderni talous vaatii suuria markkina-alueita, kansainväliset yhteydet tekevät kansallisen eristäytymisen mahdottomaksi.

No, loppukoon pilailu tähän. Omasta mielestäni kansallinen itsemääräämisoikeus eli oikeus päättää omista asioistaan ja omasta tulevaisuudestaan on säilyttämisen, puolustamisen ja kehittämisen arvoinen asia. Missään tapauksessa meidän ei pitäisi kaupata sitä pois pienen ja hyvin epävarman taloudellisen edun ahneessa toivossa. Erityisesti minua kuitenkin harmittaa EY:n puoltajien älyllinen epärehellisyys heidän vähätellessään yleistä huolta itsemääräämisoikeudesta saivartelevalle väittämällä, että ”absoluuttista itsemääräämisoikeutta” ei kuitenkaan koskaan voida ylläpitää. Se väittämä on suunnilleen yhtä älykäs kuin entisen kirurgi Virtasen ajatus leikkaussalista: ”Koska täysin steriiliä leikkausympäristöä ei koskaan voi saada aikaan, voimme yhtä hyvin suorittaa kaikki leikkaukset viemäriässä”.

CLAES GUSTAFSSON